

Arrest

nr. 81 988 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 februari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht 1 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die *loco* advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 26 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 16 514 van 26 september 2008 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 13 oktober 2008 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd op 5 februari 2009 door de Raad verworpen bij arrest nr. 22 761.

Op 26 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 9 mei 2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 30 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 23 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat hij sinds 19 januari 2012 niet meer zou samenwonen met zijn partner. Verzoeker betwist dit. Hij verklaart dat hij sinds 30 augustus 2011 daadwerkelijk samenwoont met mevrouw K.W. en stelt dat hij met haar een relatie heeft sinds augustus 2009.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”.

Artikel 40bis, § 2, 2° luidt:

“als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”.

In casu wordt niet betwist dat uit deze bepalingen volgt dat er een samenwoonst dient te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 augustus 2011 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie met mevrouw W.K. van Belgische nationaliteit. Verzoeker legde bij zijn aanvraag een verklaring van wettelijke samenwoning neer geregistreerd op 30 augustus 2011. Uit een faxbericht van de stad Oostende van 23 november 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat er een voorstel was om verzoeker ambtshalve te schrappen daar mevrouw W.K. had meegedeeld dat hij niet meer op het opgegeven adres woonde en dat ze ook geen relatie meer had met verzoeker. Uit de gegevens van het Rijksregister, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt dat mevrouw W.K. op 19 januari 2012 gesupprimeerd werd van het opgegeven adres. Verzoeker legt geen bewijzen van samenwoonst neer en maakt niet aannemelijk dat de informatie van het administratief dossier, die aan de basis ligt van de bestreden beslissing, foutief zou zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging zoals opgenomen in de voornoemde bepalingen.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker herhaalt dat hij een relatie heeft met mevrouw W.K. en wijst er op dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven beschermt.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, is er een stuk in het administratief dossier terug te vinden waaruit blijkt dat mevrouw W.K. (de referentiepersoon) heeft aangegeven dat ze niet meer samenwoont met verzoeker en dat ze ook geen relatie meer met hem heeft. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden een gezinsleven te hebben met mevrouw W.K. Zoals ook reeds werd besproken in het eerste middel laat verzoeker na concrete gegevens aan te brengen waaruit zou blijken dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt foutief is.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven en dat hij om die reden onder het toepassingsgebied zou vallen van artikel 8 van het EVRM, kan hij zich ook niet beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat er een groot belang moet worden gehecht aan de zorgvuldige vaststelling van de feiten die als grondslag voor een besluit dienen. Verzoeker poneert dat er geen rekening werd gehouden met zijn samenwoning met mevrouw W.K.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij haar beslissing gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU